

Nr. 2. 1941. VII. 11,

ZEMAIČIŲ ŽEMĖ

**Adolfo Hitlerio mintys iš
MEIN KAMPE**

1. Kova prieš žydišką pasaulio bolševizaciją reikalauja aiškiai nusistatyti Sovietų Sąjungos atžvilgiu. Negalima velnią Belzabubą išvartyti (752).

2. Rusiškajame bolševizme mes turime įžvelgti mūsų gyvenamame dvidešimtame amžiuje žydijos dedamą pastangą pasiekti pasaulinės valdžios, lygiai taip, kaip kitais laikotarpiais to pačio tikslo jie siekė kitomis, bet esmiškai giminingomis priemonėmis (751).

3. Dabartinės Rusijos valdovai visiškai negalvoja garbingai sudaryti sąjungą ar ją laikyti. Neužmirština, kad dabartinės Rusijos valdovai yra krauju susitepę niekšingi nusikaltėliai — žmonijos atmata, — kurie, pasinaudodami patogiais santykiais, tragišką valandą užgrobė didelę valstybę, laukiniškai kraujo ištroškę išžudė ir išnaikino milijonus vadovaujančios jos inteligentijos ir jau bus greit dešimt metų, vykdo visų laikų žiauriausios tiranijos režimą. Neužmirština toliau, kad šie valdovai priklauso tautai, kurioje retu mišiniu bestialinis žiaurumas jungiasi su sukto melo gabumu ir kuri šandien labiau, negu bet kada, tikisi esanti pašaukta savo kruviną priespaudą primesti visam pasauliui. Neužmirština, kad tarptautinis žydas, kuris dabar Rusijoje beatodairiškai viešpatauja, Vokietijoje mato ne sąjungininką, bet tokią pat priespaudos likimui skirtą valstybę (750).

Rytai ir Vakarai

Tai du pasauliai, kurie visuomet skyrėsi savo religija, būdu, papročiais ir kultūra. Pabaltijo kraštai kelis šimtmečius svyravo tarp šių pasaulių, kartkartėmis patekdami rytų ar vakarų įtakai. Beveik kiekvienam bus žinoma, kad XIV ir XV a. lietuvių kunigaikščiai (Algirdas, Vytautas) mūsų valstybės sienas buvo praplėtę net iki Juodųjų jūrų. Kai kurie buvo priėmę Rytų religiją ir susirišę kraujo giminyste ir visiškai nutautėję ne tik patys ir jų šeimos, bet ir visi artimieji. Tos klaidos, kurias darė ano krašta, į mūsų tautą.

Šiandien baisi praraja skiria šių dviejų pasaulių kultūras. Komunizmas bus išnaikinta ir žmonės bus išlaisvinti iš žydų vergijos, tačiau turės praeiti ilgą metų eilę, kol šiame krašte žmonės ims gyventi tikrai žmogišku gyvenimu. Lietuvių tauta nori gyventi ir kultūringai gyventi.

Tiesa, mūsų kultūrinis lygis, sulyginus su Vakaraus stovi žemiau, bet mūsų tautoje yra šios kultūros skiepai. Jie tikrai išbujos, kai tik bus išnaikinti raudonieji rytų amarai, mes atsi-
gausime lyg bevystą žiedai, vakarų rasos lašeliuose.

Dėmomis praeitu metu vergi.

Bolševikinis žydinis tautų nuodijimas MEIN KAMPF mintys

Rasiškai grymos, savo kraujo prasmę suvokiančios tautos, žydas niekada negalės pavergti. Jis mūsų pasaulyje amžinai liks tik bastardų (mašytinų tautų) viešpats.

Todėl jis planingai bando rasti lygi nusmukdyti atskirų jos narių nuolatiniu nuodijimu.

Politiškai jis betgi pradeda demokratijos mintį pakeisti proletariato diktatūros mintimi.

Organizuotoje marksizmo mase jis rado ginklą, kurio jam nebeteikia demokratija ir kuris — jos vietoje leidžia brutaliu kumščiu tautas pavergti ir valdyti.

Planingai jis dirba revoliucinio darbo dvejopa linkme: ūkine ir politine.

Tautas, kurios užpuolimui ryžtingai iš vidaus priešinasi jis, savo tarptautinių įtakų dėka apsupa priešų tinklu, kursto į karą ir pagaliau, jei būtina, dar mūšio lau-

kuose kelia revoliucijos vėlavą.

Ūkiškai jis tol sturbia valstybes, kol socialinės institucijos pasidarančios nerentabilingos, išjungiamos iš valstybinės įtakos ir pajungiamos jo finansinei kontrolei.

Politiškai valstybei neduoda jis išsilaukymo priemonių, griauja klekvenos tautinės savitelgos ir gynybos pagrindus, naikina tikėjimą, vadovybę, naikina praeities istoriją ir visa, kas tikrai didu, murkdo į atmatų grėvį.

Kultūriškai jis užkrečia meną, literatūrą, teatrą, iškriepia natūralų skonį, sunaikina visas grožio ir didingumo, kilnumo ir gėrio sąvokas ir taip žmones nutraukia į prakeiktą niekšybės būvį.

Religija tol daroma juokingu dora skelbiama atgyventu dalyku, kol krinta paskutiniai tautybės kovos dėl būvio pagrindai.

Tada prasideda didžioji, pas-

kutinioji revoliucija. Kai žydas pasiekia politinę valdžią, jis nusimeta paskutinius, dar nešiotus uždangalus. Demokratinis tautinis žydas išvirsta į kraujo žydą ir tautų troną. Per trumpą laiką jis bando išnaikinti tautinius inteligentijos nešėjus ir tautas, netekusias natūralios dvasinės vadovybės, pribrandina ilgos priepaudo vergų likimui.

Balslausios šios rūšies pavyzdys — Rusija, kur žydas tikrai fanatišku žvėriškumu, net nežmoniškais kankinimais išžudė ir badu išmarino trisdešimt milijonų žmonių, kad saujelei žydų literatų ir biržos banditų patikintų didelės tautos užvaldymą.

Bet galas nėra tik žydo prispaustų tautų laisvės galas, o taip pat galas ir paties tautų parazito. Mirus aukai, anksčiau ar vėliau miršta ir vampyras (357—358).